

افغانستان آزاد - آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۷ اپریل ۲۰۲۰

جنجال بر سر چیست و چه کسی آن را آفریده است؟

دوشنبه- ۱۸ حمل ۱۳۹۹- کابل: اگر شما هم متوجه شده باشید، در روز های اخیر سه مسأله بیشتر در سر خط اخبار افغانستان قرار می گیرند، مسأله گسترش "ویروس کرونا" و چگونگی مبارزه با آن، مسأله کشمکش بین "غنی احمدزی" و "عبدالله عبدالمود" برای تقسیم چوکی ها و مناصب و این که سرانجام مذاکرات به اصطلاح صلح با طالب به کجا رسیده و آیا احتمال رسیدن به آن در چشمرس قرار دارد و یا خیر؟

در بین موضوعات فوق که به تناوب گاهی یکی و زمانی دیگری هم مورد توجه بیشتر رسانه ها قرار می گیرند و اگر نیک بدانها نگریسته شود، با آن که ظاهراً مجزا از یک دیگر به نظر می رسند مگر در واقعیت امر یکی بر دیگری اثر گذاشته، تأثیرات متقابل آنها می تواند در کلیت روند مؤثر باشد. بر همین اساس در یادداشت امروز توجه شما را به مشکل به وجود آمده بین دولت دست نشانده و نمایندگان را که "غنی احمدزی" آنها را مقرر نموده است، با طالب مورد مذاقه قرار می دهم:

۱- اصل مشکل، ما را به یاد یکی از سوالات دوران کودکی ما می اندازد، سؤالی که "اول تخم به وجود آمد و یا مرغ". اگر از نزدیک به مشکل بین نمایندگان دولت دست نشانده و نمایندگان طالب نظر اندازیم، دیده می شود که بحث اساسی بین آنها شبیه پاسخ تقدم وجود بین "تخم" و "مرغ" است. بدین معنا:

نمایندگان دولت دست نشانده به دستور ارگ، اصرار می ورزند که جهت رهائی زندانیان می باید مذاکرات بین الافغانی آغاز یابد، خشونت کاهش یابد و طالب تعهد بدهد افرادی که از زندان رها نمی شوند، مجدداً به میدان جنگ بر نخواهند گشت، در حالی که طالب ادعا دارد که تمام خواست ها و توقعات دولت دست نشانده با روح و متن موافقتنامه امریکا با طالب در تضاد قرار داشته، رهائی زندانیان طالب، به مثابه پیش شرط آغاز مذاکرات بین افغانها در موافقتنامه قبول شده است.

۲- وقتی از موضع یک فرد ثالث بالخیر به قضیه نگریسته شود، دیده می شود که هر دو طرف راست می گویند، یعنی وقتی طالب رهائی بدون قید و شرط زندانیان را به مثابه پیش شرط آغاز مذاکرات بین افغانها مطرح می نماید، بر مبنای موافقتنامه - اگر از حرامزدگی "خلیلزاد" با گنجانیدن کلمه "تسهیل" به جای "تعهد" بگذریم- آنها حق دارند نخست منتظر رهائی زندانیان شان باشند، به همین سان و قتی نمایندگان دولت رهائی زندانیان را مشروط به آغاز مذاکرات و پذیرش شرط های دیگر شان می سازند و تلویحاً به طالب می گویند: "کاکا خیریت است، کدام صحبت و موافقه؟" آنها

هم تقریباً راست می گویند- کلمه تقریباً را به خاطر داشت باشید- بناءً باید دید که این مشکل از کجا و توسط چه کسانی به وجود آمده است؟

۳- تا جایی که از مطالعه کلیت روند مذکرات الی ختم آن بر می آید، مسؤلیت تمام این مسأله به دوش "خلیلزاد" و تقریباً "غنی احمدزی" می باشد- باز هم تقریباً را از یاد نبرید- . زیرا:

* - "خلیلزاد" به نمایندگی از دولت امریکا یعنی کشوری که افغانستان را اشغال نموده و خود را حاکم بر تمام مقدراتش می داند، در جلسه اشتراک نموده، به علاوه بحث در مورد مناسبات خودش با طرف مقابلش یعنی طالب، دولت دست نشاندۀ را مطلقاً بدون حق و حقوق دانسته، در مورد صلاحیت ها و حدود و ثغور اختیارات وی نیز موافقتنامه امضاء نموده است.

* - "غنی احمدزی" که امروز ادعا می نماید که ملزم به اجرای هیچ یک از تعهدات موافقتنامه نیست، هم دروغ می گوید، از همین رو دوبار کلمه تقریباً را درموردش به کار برده ام. زیرا "غنی احمدزی" در موافقتنامه جداگانه ای که در کابل با رئیس ناتو و وزیر دفاع امریکا مستقیماً و حضوراً به امضاء رسانید، در آنجا پذیرفته است که موافقتنامه بین امریکا و طالب را پذیرفته است. حال سؤالی که مطرح می گردد این است: آیا آنزمان از متن موافقتنامه اطلاع داشته است و یا خیر؟ هرگاه با اطلاع از متنی که خلیلزاد با طالب قرار بوده امضاء نماید، خودش با وزیر دفاع امریکا و رئیس ناتو چنان موافقتنامه ای را امضاء نموده، تمام مسؤلیت متوجه شخص خودش است، هرگاه بدون اطلاع از متن مورد نظر آن را پذیرفته باشد، باز هم مسؤول شخص خودش است که چرا لقمه را فرونبرده شکر نموده است.

هموطنان گرامی!

با شناختی که ما از "غنی احمدزی" و تبدیل خط های سرخس به خطوط زرد داریم و می دانیم که وی تا چه اندازه ترسو و بی ایمان است و چطور خود را با دساتیر بادارانش وفق می دهد، می توانیم حکم نمائیم که تمام این کشمکش ها و یافتن پاسخ تقدم مرغ و یا تخم، از جمله بازی های سیاسی فریبکارانه ایست که از آغاز به وسیله "خلیلزاد" و "غنی احمدزی" کاملاً آگاهانه و هدفمندانه به راه افتاده و در واقعیت می خواهند از طالب استفاده ابزاری نمایند تا هم بهانه حضور شان در افغانستان دوام یابد و هم تنقیص کمکها بهانه داشته باشد.

هموطنان گرامی!

راه نجات ما از جنگ و رسیدن به صلح، صرف می تواند از طریق برپائی و دامن زدن به جنگ انقلابی تأمین گردد. پس:

سرکها ما را می طلبید!!